

op i Forholdene — saaledes synes det i alt Fald mig.

Dette Forslag — Forslag til Lov om Arbejderses Forsørgelseskrav efter Ulykkestilfælde, som det kaldes — fremkom i sin Tid som Vædringsforslag til Regeringens Forslag. Da det derved stabte lidt Forvirring, blev intet af Forslagene forbigt, og det fremkom da næste Aar som et ordinært Lovforslag. Det er jo en kendt Sag, som jeg ikke behøver at oplyse nøjere, at det er det ærede Medlem fra Aalborg, der i væsentlig Grad er Fader til dette Forslag. Det er sagt her i Tinget, det er skrevet ude omkring i Landets Blade, og som Følge deraf er der ikke nogen Grund til at lægge Skjul derpaa. Men er det ikke ganske mærkeligt, at den Gang dette Forslag sidst var fremme, da kom det for at forhindre noget, da kom det for at standse. Det Medlem, som det ærede Medlem fra Aalborg havde faaet til at føre det ind i Tinget (Berg), udtalte den 23de Oktober 1891, da han sidste Gang indbragte dette Forslag, at „først da der viste sig Fare for, at Regeringens Forslag kunde blive til Lov i den Skikkelse, hvori det forelaa, kom dette Lovforslag frem, og dersom det gjorde den Nytte, at det stabte Forvirring og hindrede Sagens Tilendebringelse, var det en velstignet Nytte, det gjorde i Fjor.“

Den 19de Marts 1891 — Rigsdagstidende Sp. 5305—6 — gaar den samme afdøde Rigsdagsmand hele Tiden ud fra, at hans Forslag er kommet frem for at hindre det andet i at blive til Lov. Dette forekommer mig ganske ejendommeligt. Det ærede Medlem omtalte, at han havde konfereeret med det afdøde Medlem, der den Gang indbragte det. Det afdøde Medlem stillede sig ikke afvisende over for den Tante, jeg har slaaet til Byd for her i Dag, nemlig dette, at alle skulle være forsikrede, og jeg tør vel altsaa gaa ud fra, at naaar det afdøde Medlem den Gang var Tolk derfor, var det vel ogsaa saaledes, at det ærede Medlem fra Aalborg i nogen Grad kunde paaregnes at staa sammen med ham. Afdøde Berg udtalte til Ministeren — ja, maaske jeg maa oplæse det hele, som det staar —: „Den ærede Minister sagde forleden Dag — saa vidt jeg erindrer efter den lange Tids Ophold — at mit Forslag burde have omfattet hele det danske Folk. Sa, hvorfor ikke? Tanken er

ilet ikke saa fejl, at, naar nogen kom til Stade, at saa Samfundet, hvis man ikke træffer Arbejdsgiveren, kommer ham til Hjælp, og det var da heller ikke uoverkommeligt“. Afdøde Berg udtalte sig for øvrigt yderligere i samme Retning, og han sluttede ved nævnte Lejlighed med at sige: „Den ærede Minister siger jo selv, at det er Arbejderne, det kommer an paa, og saa siger jeg ogsaa „Arbejderne“ i mit Forslag“ — altsaa i dette Forslag her, — og han siger det paa en saadan Maade, at man faar Forstaaelse af, at han vilde have sagt: „alle“, hvis ikke den højt ærede daværende Indenrigsminister, den nuværende Trafikminister, udelukkende havde sagt „Arbejderne“. Det forekommer mig, som sagt, ganske ejendommeligt, at det ærede Medlem fra Aalborg har kunnet sidde her i 3 Aar med sin brændende Kærlighed og store Sagkundskab uden at søge at løse disse Spørgsmaal, og det forekommer mig ogsaa ganske ejendommeligt, at det begge de to Gange, hvor det ærede Medlem er kommet frem, ser ud, som om det var for at hindre Sagen. Jeg erindrer, at det ærede Medlem engang kaldte et af vore Forslag en Paradehest, men dette Forslag, som oprindelig skyldte det ærede Medlem her sin Fremkomst, forekommer mig er at være alt andet end en Paradehest; det forekommer mig at, det er kommet ind i Tinget paa en saadan Maade, at den ærede Forslagsstiller, ligesom tog Forslaget med en Sldtang og staf det ind ad Døren. Det forekommer mig i det hele taget, at dette Forslag fremkommer paa en ganske ejendommelig Maade, og jeg kan ikke andet end udtale min Forbavselse over, at naaar der, som her, fremkommer et Forslag fra vor Side, hvor vi i Forvejen klart og tydeligt sige, at det ikke er noget fuldkomment Forslag, men kun et Forslag til Overvejelse for at faa Diskussionen rejst igen, et Forslag, der kan benyttes som et Grundlag for at søge at faa Sagen bragt til en Løsning, have vi Historien fra 1891 igen. Det vilde ikke være umuligt, hvis man vilde gaa det Forslag igennem, som ligger paa vort Bord, sammen med det, vi have fremsat, at drage en hel Del Inkonsekvenser frem. Allerede i § 1 vilde man kunne paavise saadanne Inkonsekvenser, som ikke ere ganske ubetydelige, i § 2 vel ogsaa, og saa fremdeles; men jeg skal ikke gøre det, thi jeg mener, at et Forslag som dette, der